

at man skal komme til at see, at Sagen ikke vil gaae saa let igjennem i en ganske forskjellig Retning fra Lovforslaget, som enkelte Rigsdagsmænd nu synes at haabe. Har det meget at sige med, at den Grundvigtige Retning følger sin Leders Spor, da vil jeg gjøre opmærksom paa, at han er en bestemt Modstander af at forandre Præsterenes Lønning. Han har gjentagne Gange udtalt paa Rigsdagen, at han fandt det urigtigt at forandre Forholdet, saalænge man grundlovmæssig skal bevare Folkekirken. Saa kan man sige: Ja, lad den saa falde overende. Ja, vil man afløse alle Indtægterne og ikke tage dem ind i Statskassen, saa skulle vi Allesammen, saa skal det danske Folk nok reise sig og fra Nytt kunne bygge sig sin Kirke, det er min fulde Overbeviisning for det Tilfælde; men Ulykken er, at man vil bevare de nærværende kirkelige Indtægter som Statsindtægter, og dog forlange, at Folket med saa mange Midler fra gammel Tid bundne til kirkelige. Diemed skal stille nye til den nye Organisation. Det har ikke under meget lignende Forhold været en ringe Udgift for omtrent det halve af det stoffe Folk ved Siden af alle de gamle Kirkeafgifter at bygge 600 nye Kirker og Præstegaarde, da man for nogle Aar siden forlod det ældre Kirkesamfund. Det var, fordi Staten greb med sin Lovgivningsmagt ind i Besættelsesforholdet, og jeg forsikrer, at, hvis Rigsdagen ikke indskrænker sin Egenraadighed ved Behandlingen af Kirkelove, saa kan der gjerne skee en Cession heri Landet af et af de allerførste Partier. Og naar nu ærede Medlemmer, der støtte sig til et modsat Parti, henviser til deres folkelige Indflydelse, har Organet for det politiske Parti, som jeg hentyder til, kun nogle saa huadrede Abonnenter; men dette store Kirke-Parti har 7000 Abonnenter paa sit Ugeskrift, og derfor kan det iblandt Andet vel være, at der dog kunde opstaae en Forandring i kirkelige Forhold i Danmark lettere, end der fra den mig modsatte Side antages, en Forandring, hvortil de kirkeligfindede Medlemmer af Folket kunde finde sig foranledigede, men dog en Forandring, som ikke vilde være heldig for Folket i dets Hæelhed, og med de kirkelige Udgifter fastsatte som

Statsudgifter paadrage Folket langt større Kirkeudgifter end de nærværende.

Formanden: Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Riær: Ja, det er kun en kort Bemærkning, idet det ærede Medlem, der nu satte sig, har gjort mig den Ære at omtale, at jeg igaar har sagt, at Præsterne skulde bruge Apostlenes Hefte som Befordring ved deres Embedsreiser, og meente, at jeg ikke havde læst og ikke kjendte det nye Testamente, naar jeg ikke vidste, at Paulus havde seilet. Men jeg forsikrer det ærede Medlem, at det veed jeg meget godt, og jeg veed ogsaa, at Apostlenes Herre og Mester under sin Vandring her paa Jorden sagde til sine Apostle: „Gaaer ud i Verden uden Taske og uden Stav“, og han seiede til „en Arbejder er sin Løn værd.“ Derjom det ærede Medlem her vil anføre Apostlene i denne Retning, skal han faae min Understøttelse, og det kunde vel være muligt, at en saadan Tingenes Tilstand her i Landet vilde være mere ophbyggelig for Mange og være en Spore for Præsterne til at røgte deres Gjærning. Dette har jeg følt Trang til at sige; det ærede Medlem kan være overbevist om, at jeg har læst det nye Testamente.

S. C. D. Müller: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

S. C. D. Müller: Ja, jeg veed vel, at det ærede Medlem (Riær) har en Anskuelse, der nærmer sig min. Det er ikke længere siden end den første Rigsdag efter Grundlovsforandringen, at jeg hørte det ærede Medlem, da et andet æret Medlem fra Kjøbenhavn (Steen), udtalte sig i den religiøse Friheds Aand, give ham sin Tilslutning. Jeg havde med lignende Retanskuelser som det ærede andet Medlem (Steen) smigret mig med at